

Agnieszka Stelmachyć

LOBIŲ IEŠKOTOJAI

ATLANTŲ LOBIS

ILIUSTRAVO MARIUS ZAVADSKIS

LOBIŲ IEŠKOTOJAI

ATLANTŲ LOBIS

Versta iš:
Agnieszka Stelmaszyk
SKARB ATLANTÓW CZ.2 - KRONIKI ARCHEO
Zielona Sowa, Warszawa, 2013

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama
Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos Nacionalinės
bibliografijos duomenų banke (NBDB).

© Tekstas, Agnieszka Stelmaszyk, 2013
© Spalvotos iliustracijos, Jacek Pasternak, 2013
© Viršelis ir juodai baltos iliustracijos, Marius Zavadskis, 2018
Pirmą kartą lenkų kalba 2013 m. pavadinimu *Skarb Atlantów cz.2 - Kroniki Archeo*
išleido *Zielona Sowa*, Varšuva, Lenkija.
Išleista susitarus su *Zielona Sowa*.
© Vertimas į lietuvių kalbą, Kazys Uscila, 2018
© Leidykla „Nieko rimto“, 2018

ISBN 978-609-441-508-1

LOBIŲ IEŠKOTOJAI

Agnieszka Stelmach

ATLANTŲ LOBIS

Iš lenkų kalbos vertė
Kazys Uscila

Iliustravo Jacek Pasternak
ir Marius Zavadskis

Vilnius
2018

I S K Y R I U S

B A I M Ė S N A G U O S E

– Džimai, pasislink! – sukuždėjo Martinas prislopintu šnabždesiu.

– Kad jau nėra kur, – atsakė brolis.

– Ji neturi mūsų pamatyti!

– Auč! Atsargiai, smeigi man į pėdą špaga, – sušnypštė Džimas.

– Tai pasislink! Tuoj čia įeis ir suras mus!

Džimas parietė po savimi kojas.

– Betgi čia tamsu! Ir trošku! – atsiduso jis.

– Jeigu rytą būtum pasikeitęs puskojines, bent jau taip nedvoktų! – Martinas užsikimšo nosį.

– Vaje, dar buvo švarios, – gynėsi Džimas.

– Tylėk, girdžiu žingsnius, – nutraukė ginčą Martinas.

Tą pačią akimirką grėsmingai sugirgždėjo mediniai laiptai...

– Į kažką įsipainiojau, – sudejavo Džimas. Jis akimirką tāsėsi su audinio atraiša. – Negalėjai surasti geresnės slėptuvės? – papriekaištavo broliui.

– Tai yra geriausia slėptuvė! Čia ji mūsų neras! – pagyrūniškai sušnabždėjo Martinas.

Iš tikrųjų, toje tikrai egiptietiškoje tamsoje švietė tik dvynių akių baltymai.

– Kur esate? – visai čia pat nuaidėjo aštrus, nemalonus balsas.

Džimas ir Martinas beveik nustojo kvėpuoti.

Jie išgirdo artėjančius žingsnius...

Martinas išprakaitavusia ranka suspaudė špagos rankeną.
– Anksčiau ar vėliau vis tiek jus surasiu. Tad geriau pasirodykite patys! – ragino juos tas pats grėsmingas balsas.

Berniukai žinojo, kad šį kartą bus ne juokai.

Džimui iš baimės išdžiūvo gerklė. Be to, dar kažkokia dulkelė pradėjo siaubingai kutenti nosį... Jis stengėsi slopinti čiaudulį, bet refleksas buvo stipresnis už jį ir pasigirdo garsus...

– A pčik! A pčik!

Jų nuostabi slėptuvė liovėsi buvusi slėptuve.

Senos, erdvios spintos durys staiga atsilapojo ir jie išvydo virš savęs įniršusį, lipniomis gleivėmis aplipusį pabaisos veidą...

– Aaaaa! – šaižiai riktelėjo dvyniai.

– Pagavau jus! – lyg viesulas siautėjo pabaisa.

Bjaurios gleivės nuvarvėjo nuo jos veido ant rėkiančio Martino.

– Ir tai turėjo būti mano laimingiausios atostogos! – plyšavo baidyklė, drebindama šviesias garbanas. – Kaip aš per jus atrodoau?!

– Visai gra-gra-gražiai, – sumikčiojo Martinas klastingai šypsodamasis.

– GRAŽIAI?! – baisioji asmenybė užvirė pykčiu.

– Jūsų nuostabi suknelė, – mėgino gelbėti padėtį Džimas.

Nors iš tikrųjų balta, lengva suknelė irgi buvo sutepta žalia substancija.

Panelė Ofelija, nors ir nebuvo tikra pabaisa, šią akimirką atrodė siaubingai įpykusi.

– Kuris iš jūsų tai padarė? – ir parodė mėlyną plastikinį buteliuką. – Kas į mano įdegio kremą pripylė žalio skysčio? Kas čia, po galais, darosi?

– Čia tik dažai, lengvai nusiplaus! – patikino Džimas. – Bet tai padarėme ne mes, – iškart pridūrė, kaip buvo pratęs daryti visada, kai kartu su broliu ką nors iškrėsdavo.

– O kam kitam galėjo kilti tokia kvaila mintis?! – Panelė Ofelija neturėjo nė mažiausios abejonės, kad mato prieš save pačius tikriausius kaltininkus.

– Eee... – numykė Martinas, – dažų turi tik Anė... – Jis iškalbingai pažvelgė į panelę Lyčko.

– Aš tikrai žinau, ką privalau nubausti. Marš į virtuvę! – panelė Ofelija įsakmiu gestu parodė kryptį. – Už bausmę iššveisite grindis! Aš tuo metu išsimaudysiu duše. O kai grįšiu, grindys turi spindėti! – įsakė ji.

Džimas su Martinu giliai atsiduso. Jie žinojo, kad tas senas plytelių grindis teks šveisti dideliu, bjauriu ryžių šepėčiu...

– Gal už mus jas iššveis Alkmėna, – su viltimi sumurmėjo Džimas, turėdamas omenyje simpatingąją šeimninę, poniją Zarkadakis, namo, kuriame gyveno Ostrovskiai ir Gardneriai, savininę.

– Alkmėna jums tikrai nepadės! Įspėjau ją! – atsakė Ofelija, tuo momentuėjusi į vonios kambarį. Gal ji turėjo kokį šeštą jutimą, nes visada viską girdėdavo ir puikiai numatydavo.

Deja, nenumatė tik viena, kad bus taip sunku žalius dažus nuplauti nuo odos. Antra vertus, dvyniai dėl to turėjo daugiau laiko šveisti grindis. Tik pavydėjo Merei Džeinei, Anei ir Bartekui, kurie paplūdimyje prie safyrų mėlynumo jūros tikriausiai smagiai leido laiką, nes šią vasarą dėl to ir atvyko į Kretą...

II SKYRIUS

SLAPTOS PAIEŠKOS

Į graikų Pirėjo uostą įplaukiančios jachtos denyje suskambo palydovinis telefonas. Lieknas, elegantiškas vyriškis iš karto pažino numerį, kuris pasirodė telefono ekranelyje.

– Suradote? – be nereikalingų įžangų ir mandagumų paklausė skambinantysis.

– Pone profesoriau, – atsakė jam žvalus balsas ragelyje, – manau, kai ką aptikome. Atrodo kaip prekybinis laivas, bet išliko tik kroviny, mediena jau visai sutrūnijusi ir...

– Koks kroviny? – nekantriai pertraukė profesorius.

– Dar tiksliai nežinome. Matyti dešimtys amforų¹, bet nė vienos dar neiškėlėme. Kol kas viską tiriamo iš „Selenės“ vidaus. Narai nusileis vėliau, kai įsitikinsime, kad saugu.

– Gerai, – sutiko profesorius. – Sonaras² pastebi kokių nors anomalijų? – paklausė jis skubiai. – Tai, ko ieškome, gali būti panirę giliai į dumblą, – dar priminė.

– Sonaras buvo truputį sugedęs, bet jau pataisėme, – informavo balsas ragelyje. – Kol kas nenustatė nieko ypatinga.

– Gal reikėtų išplėsti paieškų plotą, – pasiūlė profesorius.

– Tai padidins išlaidas, – atsakė jam pašnekovas.

– Dėl finansų tegu tau neskauda galvos, tai mano rūpestis, – pabrėžtinai tarė profesorius. – Mūsų rėmėjas labai turtingas ir

¹ Amfora – molinis arba metalinis senovės graikų ir romėnų indas su dviem ąsomis skysčiams (alieju, vynui) laikyti (*čia ir toliau – vertėjo past.*).

² Sonaras – hidroakustinis prietaisas, naudojamas atliekant povandeninius tyrimus.

dosnus. Jis investuos bet kokią sumą, bet su sąlyga, kad ta statula bus surasta!

– Pasistengsime padaryti viską, kas mūsų galioje...

– Po kelių dienų atvyksiu pas jus, – informavo profesorius. – Asmeniškai įvertinsiu vykstančius darbus ir apžiūrėsiu aptikto nuskendusio laivo liekanas. Taip pat atvešiu naujausią akustinį skenerį. Jis padės jums matyti trimatį jūros dugno vaizdą ir palengvins paieškas.

– O, visi apsidžiaugs, – linksmi atsiliepė balsas ragelyje, nors džiaugsmą sukėlė veikiau žinia apie skenerį, o ne gana griežto profesoriaus ketinimas atvykti.

– Ir nepamiršk, – pabrėžė mokslininkas, – paieškas atliekame slapta. Nenoriu jokių nepageidaujamų liudininkų nei žioplių! – ryžtingai pasakė į ragelį ir pokalbį baigė.

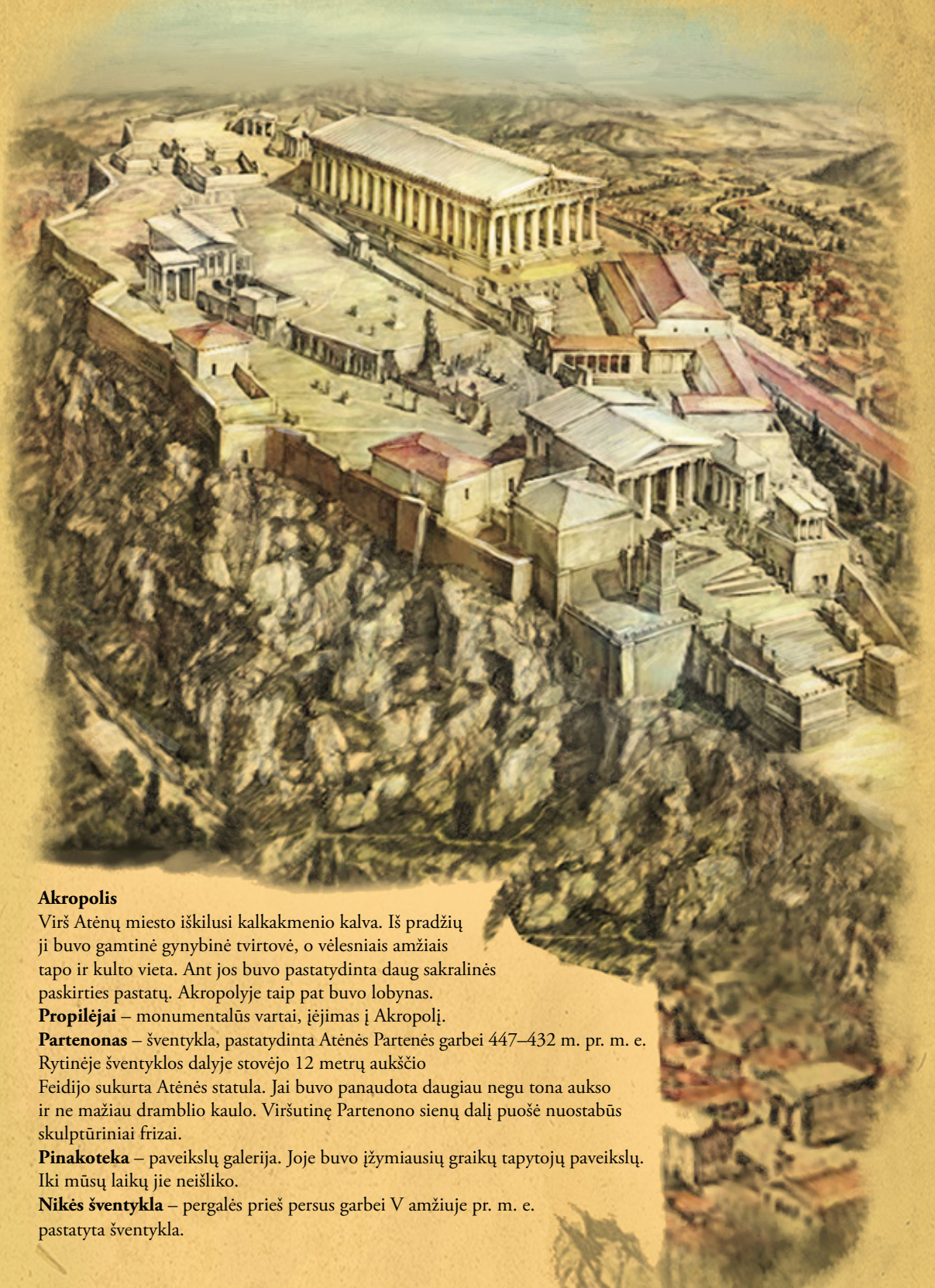
III SKYRIUS

SUSITIKIMAS AKROPOLYJE

Atėnė Papadopolis stovėjo Akropolio viršūnėje, prie įėjimo į garsiųjų šventyklų kompleksą. Jai iš kairės buvo Pinakoteka, o dešinėje maža Nikės šventykla, pastatyta pergalės prieš persus garbei.

Tą dieną dangus buvo be debesų, o oras nepaprastai švarus ir skaidrus. Atėnė pridengė delnu akis ir pasižiūrėjo į iš čia matomą Pirėjo uostą. Profesorius Flemingas jau turėtų būti vietoje. Jis atplaukė į Graikiją išvakarėse ir susitarė su Atėne susitikti būtent ant Akropolio, netoli garsiojo Partenono. Atėnė neturėjo supratimo, kodėl profesorius nepanoro susitikti kokiam jaukiame restorane, kur galima užsisakyti šaltų gėrimų, o šios kalvos viršūnėje, kur spietėsi turistai, o temperatūra siekė trisdešimt laipsnių pagal Celsijų. Bet jai teko girdėti, kad profesorius didelis originalas ir senienų mėgėjas. Gal tuo ir paaiškinama, kodėl norėjo kalbėtis su ja būtent šioje vietoje.

„Gal jis jau laukia manęs“, – pamanė ji ir iš lėto pasuko į Partenono pusę. Iš teisybės, ji profesoriaus niekada nebuvo mačiusi ir neturėjo supratimo, kaip jį atpažins.

Akropolis

Virš Atėnų miesto iškilusi kalkakmenio kalva. Iš pradžių ji buvo gamtinė gynybinė tvirtovė, o vėlesniais amžiais tapo ir kulto vieta. Ant jos buvo pastatydinta daug sakralinės paskirties pastatų. Akropolyje taip pat buvo lobynas.

Propilėjai – monumentalūs vartai, įėjimas į Akropolį.

Partenonas – šventykla, pastatydinta Atėnės Partenės garbei 447–432 m. pr. m. e. Rytinėje šventyklos dalyje stovėjo 12 metrų aukščio Feidijo sukurta Atėnės statula. Jai buvo panaudota daugiau negu tona aukso ir ne mažiau dramblio kaulo. Viršutinę Partenono sienų dalį puošė nuostabūs skulptūriniai frizai.

Pinakoteka – paveikslų galerija. Joje buvo įžymiausių graikų tapytojų paveikslų. Iki mūsų laikų jie neišliko.

Nikės šventykla – pergalės prieš persus garbei V amžiuje pr. m. e. pastatyta šventykla.

Periklis

Gyveno V amžiuje pr. m. e. Buvo įžymus Atėnų politikas ir karo vadas. Per trisdešimt savo valdymo metų sustiprino Atėnų demokratiją ir įgyvendino nemažai reformų. Po karo su persais atstatė sugriautus Atėnus ir Pirėjo uostą. Buvo meno ir mokslo globėjas. Sutelkė apie save garsius filosofus ir menininkus. Jo iniciatyva ant Akropolio iškilo Partenonas, propilėjai ir daug kitų monumentalių statinių, kuriuos statant panaudota daug novatoriškų sprendimų. Statyti pavedė įžymiems architektams, skulptoriams ir dailininkams, tokiems kaip Iktinas, Kalikratas ar Feidijas. Periklis mirė nuo Atėnuose siautėjusio maro.

– Partenonas yra Periklio vizijos įkūnijimas, – pasiekė ją vieno iš daugelio gidų, lydinčio sukaitusių turistų grupelę, žodžiai. – Šventykla Atėnų globėjos garbei buvo pastatydinta ant šios sunkiai prieinamos kalvos, kad ji būtų matoma jau iš tolo, o karo metu taptų slėptuve miesto gyventojams, – kalbėjo gidas, o ekskursijos dalyviai spragsėjo nuotraukas, filmavo kamerais ir telefonais.

– Ak, tie turistai! – Atėnė papurtė galvą. – Atvykau, pamačiau ir nufo-tografavau! – prunkštelėjo ji atsainiai, apeidama lankytojus.

Galiausiai ji atsidūrė priešais Partenoną. Tai čia senovėje stovėjo garsioji jos bendravardės deivės Atėnės statula. Deja, iki šių laikų ji neišliko.

Partenonas šiandien tėra vos šešėlis nuostabaus Periklio pastatyto statinio, tačiau jis vis tiek žavi savo klasikine forma ir grožiu. Atėnė su pasididžiumu žvelgė į puošnius frizus ir iškilias kolonas, kurios ištisoms menininkų ir architektų kartoms tapo mėgdžiojimo objektu ir inspiracija. Tik po valandėlės ji atsitokėjo ir prisiminė, ko iš tikrųjų čia atvykusi.

Tai jau antroji lenkų autorės Agnieszka'os Stelmaszyk (g. 1976 m.) knygų serijos „Lobių ieškotojai“ dalis. Joje jaunieji archeologai, atvykę atostogų į Graikiją, vėl patenka į tikrą įvykių sūkurį ir akis į akį susiduria su pavojais bei užkietėjusiu nusikaltėliu, kuris šįkart dedasi tuo, kuo visai nesąs. Jeigu jiems nepavyks greičiau už jį išsiaiškinti, kur paslėpti atlantų lobiai, blogiukas Midas ir vėl išsisuks nuo teisingumo... Bet kaip surasti tai, kas galbūt nė neegzistuoja?

Skaitydami knygą pasinersite ne tik į neįtikėtiną detektyvinę istoriją, tačiau ir susipažinsite su Senovės Graikijos istorija ir kultūra.

Redaktorė Ingrida Daračienė
Korektorė Goda Baranauskaitė-Dangovienė
Maketavo Miglė Dilytė
Tiražas 2500 egz.
Išleido leidykla „Niekorimto“
Dūmų g. 3A, LT-11119 Vilnius
www.niekorimto.lt
Spausdino UAB BALTO print
Utenos g. 41A, LT-08217 Vilnius

*Atlantų lobių raktas yra du antspaudai.
Pirmas nurodys antrą ir nuves į dugną, kur ilsisi akis.
Antras atvers slaptas duris.*

Tikri archeologijos paslapčių mėgėjai – Bartekas, Anė, Merė Džeinė, Džimas ir Martinas – atkeliauja į Graikiją, nusiteikę puikiai ir ramiai praleisti atostogas, tačiau reikalai pakrypsta kiek kita linkme. Į Santorino salą atvyksta garsus profesorius, atliekantis archeologinius tyrinėjimus. Tačiau sumanūs vaikai nujaučia, kad šio ketinimai nėra tokie jau kilnūs.

Bet ar gali būti, kad Atlantida iš tiesų egzistavo? Ar gali būti, kad garsieji atlantų lobiai visai ne mitas? Ar vaikams pavyks padaryti atradimą, dėl kurio teks perrašyti istorijos vadovėlius iš naujo?

Kol suras atsakymus į visus klausimus, jiems teks įiminti ne vieną sumaniųjų atlantų paliktą mįslę.

KITI LOBIŲ IEŠKOTOJŲ NUOTYKIAI:

www.niekorimto.lt

Užsuk, net jei tu ir ne vaikas

ISBN 978-609-441-508-1

9 786094 415081

